

dringsforslag Nr. 3 til § 2. Det gaar ud paa at undtage Besætning og Inventar ved Landejendommens Vurdering til Ejendomsskyld og i Overensstemmelse dermed at undtage løse Maskiner og ditto Inventar ved andre Landejendommens Vurdering. Jeg skal ikke opholde mig længe ved det Spørgsmaal; det er jo en Sag, der er velkendt her i Tinget, den har været drøftet atter og atter, saa der vanskeligt kan siges noget særlig nyt derom. Jeg skal kun ganske kort anføre de Grunde, som have været bestemmende for Mindretallet med Hensyn til Forslagets Fremkomst. Ejendomsskylden er jo en Skat, der lægges paa fast Ejendom, som det ogsaa siges i Lovforslagets § 1. Men da ingen vil falde paa at henregne Besætning og Inventar til fast Ejendom, saa forekommer det os allerede af den Grund at være urigtigt at belægge Besætning og Inventar m. v. med Ejendomsskyld. Der kan være delte Meninger om, hvorvidt det er rigtigt at lægge Ejendomsskyld paa faste Ejendomme. En saadan forlods Beskatning af faste Ejendomme bliver jo utvivlsomt en Dobbeltbeskatning; men jeg nægter ikke, at der desuagtet nok kan anføres ret vægtige Grunde for at lægge Ejendomsskyld paa faste Ejendomme og underkaste dem en saadan Ekstrabeskatning, og man kan jo temmelig sikkert heller ikke undgaa det. For en forlods Beskatning af Løsøre forekommer det mig derimod, at der ikke kan anføres nogen som helst virkelig Grund, og endnu værre bliver det, naar den forlods Beskatning af Løsøre skal begrænses til at omfatte en særlig Art af Løsøre, begrænses til kun at omfatte visse Samfundsklassers Løsøre og derimod ikke hele Samfundets. Naar, som det foreliggende Forslag gaar ud paa, den forlods Beskatning, der lægges paa Løsøre, begrænses til kun at omfatte Landbrugets og de industrielle Ejendommens Løsøre, saa forekommer det Mindretallet, at der ikke blot intet kan anføres til Forsvar for en saadan forlods Beskatning af Løsøre, men at alt taler derimod. Thi det fører jo til en meget ulige Beskatning af de faste Ejendomme, naar de vurderes saa forskelligt, og til en meget ulige Beskatning af de forskellige Samfundsklasser, hvilket forekommer mig særlig uheldigt.

Løsenet for den nu forestaaende Skattereform har jo været den, at man skulde se at faa de direkte Skatter fordelte paa de forskellige Samfundsklasser, de forskellige Skatteydere her i vort Land, saa ligeligt og retfærdigt som muligt, men det naar man ikke, naar man gaar til at

fordele de direkte Skatter paa den Maade, naar man gaar til at lægge den Del af Skatterne, som skal lægges paa Ejendomme, ikke blot paa virkelig fast Ejendom, men ogsaa paa visse Samfundsklassers Løsøre. Men navnlig finder Mindretallet det ogsaa meget uheldigt at lægge Ejendomsskyld paa Besætning og Inventar, fordi det vil medføre ikke blot en ulige Beskatning mellem de forskellige Samfundsklasser, men ogsaa en ulige Beskatning mellem de enkelte Landbrugere, alt eftersom den enkelte Landbruger holder større eller mindre Besætning og Besætning af større eller mindre Værdi. Og det er ikke den mindste Hage ved dette Forslag, at det medfører en saadan ulige Beskatning af de forskellige Ejendomme. Særlig er der ogsaa den uheldige Omstændighed derved, at det bliver væsentligst dels de mindre Ejendomme, som blive højst beskattede, og dels de mere afsides liggende Ejendomme, og Ejendomme i de daarligere Egne, der først og fremmest komme til at lide under denne ekstra Beskatning af Landbruget, og endelig medfører det ogsaa den uheldige Følge, at det først og fremmest bliver Fremskridtsmændene i Landbrugets Tjeneste hist og her, der komme til paa den Maade at bløde, idet det gennemgaaende er saaledes, at det er den Slags Landmænd, der holde den største og værdifuldeste Besætning. Og det forekommer mig saa meget mere uheldigt at beregne Ejendomsskylden paa den Maade, som de Værdier, der blive fastsatte som Grundlag for faste Ejendommens Beskatning til Staten, ogsaa skulle være Grundlaget for Paaligning af Skatter paa faste Ejendomme til Kommunen; derved bliver Uretfærdigheden saa meget større og Uligheden saa meget væsentligere.

Endelig er der ogsaa en anden Anke at fremsætte mod Forslaget, som det nu er affattet i § 2. Der staar nemlig i Forslaget, at det kun er „den Ejerens tilhørende Besætning samt Inventarium“, der skal medregnes. Det vil altsaa sige, at hvor en Landejendom er bortforpagtet, og Besætningen tilhører Forpagteren, hvilket i Reglen er Tilfældet saa vidt mig bekendt, saa vil Besætningen ikke blive regnet med som Grundlag for en saadan Ejendoms Ansættelse til Ejendomsskyld i saadanne Tilfælde. Det er jo særlig de store Ejendomme og Præstegaardene, som der blive stillet gunstigere end andre Ejendomme, da det særlig er den Slags Ejendomme, som ere Genstand for Bortforpagtning. Ogsaa dette forekommer mig at